

Múzeum Monino

Práspevok od Cherokee
Friday, 09 February 2007

Do Ruska cestujem už od roku 1998, ale verte, alebo nie, ešte som nikdy nenavštívil múzeum v Monino. Centrálny Muzej Vojenno-vozdnych sil Rossiji, ako sa to v originále volá sa nachádza v Podmoskovskej oblasti, približne 36 km od Moskvy. Zatiaľ som teda uvažoval nad tým kedy a ako by som sa tam mohol dostať. Do úvahy pripadala jedna nedeľa na konci septembra roku 2006.

V sobotu som sa mal vrátiť do Moskvy z juhu Ruska, zo Soči takže nepripadala do úvahy. Malo to však malý háčik. Podľa internetovej stránky je v nedeľu voľný deň. Tak som si začal na jedno ruské fórum pre priaznivcov letectva a zatiaľ som zisťoval, či sa tam dá poobzerať aj v nedeľu. Podľa viacerých účastníkov to nemal byť veľký problém. Jeden nadšenec mi dokonca dohodil svojho kamošaka, s ktorým som tam mal ísť. Som zvyknutý chodiť vždy sám, ale slovo dalo slovo a s mladíkom menom Pavel sme sa stretli o 8:00 ráno uprostred stanice metra Izmajlovskaja. Vyšli sme na ulicu a počkali na autobus 322. Asi po 15 minútach sme vyrazili a strávili sme v autobuse približne 50-60 minút. Zastávka sa volá Vojenská akadémia J.A.Gagarina. Prešli sme okolo kontroly a vydali sa po krásnej aleji k námiku cieľu.

Pavel je veľmi tichý chalan a mal viac ako bolo treba. Ja som bol od vzrušenia celý bez seba a nevedel som sa dokázať kedy už budeme tam. Počasie nebolo najlepšie. Veľmi nízke a tmavé mraky nevestili nič dobré. Určite neboli vhodné na fotografovanie. Ale o uš, nemôžete mať všetko. Po asi 20-30 minútach chôdze sme konečne došli do areálu. Tam som už nevydržal a bežal som k plotu. Za ním bol raj. Hneď za vrátami vpravo stáli Tupolev TU-4

Až bol obrovitánsky vrtučník MI-12. Jeho rozmery ma teda prekvapili.

Brána bola zamknutá a nikde ani živého dušičku. Hovorím Pavlovi, neboj mi niekoho nájdeme. A keď ho už nájdeme, tak také nebýva, aby som ho ja neskôr neuhovoril. Prešli sme k zadnej bráne, kde stáli dopravné lietadlá.

Vpravo od zadnej brány stál ON – môjho srdca ampión. TU-144. Vyzeral hrozne, ako skoro všetky lietadlá, ale bol tam.

Čo bolo však horšie, stále nikde nikoho nebolo vidno. Pavel už asi uvažoval, že sa vrátíme domov, hoci nahlas to nepovedal, ale stál tam akýsi odovzdaný. Ja som si vravel, že také nebýva, aby som sa tak rýchlo vzdal a tak som kmásal s tou bránou. Odkiaľ sa vynoril veľký čierny pes. Povedal som Pavlovi, že už je to dobré, lebo kde je pes, nebyť aj pán. Tak som sa snažil psa vyprovokovať k škandálu, ale bol to dobrák, ale za to celý nadšený pobehoval a skákal, odbiehal a pribiehal. Po jeho odbehnutí sa objavil spolu s nejakým pánom, asi stráčníkom. Hovorím Pavlovi: "A sme vnútri." Pán prišiel k bráne a zatiaľ mi vysvetľoval, že dnes je voľný deň, že máme smolu. Tak som naňho spustil asi desaťminútový smúto-Plačivo-prosivý prejav. Ani sám som neveril, akú mám slovnú zásobu. Zauťoval sa nad "innostrancom" a zobral ma niekde do kancelárie, kde sme mali nájsť niekoho, kto by nás pustil dnu. Tak sme prišli k budove, kde sa nachádza pokladňa.

Áno v tejto budove je pokladňa. Boli tam aj akési panie, s ktorých jedna bola pokladníčka. Ukecal som aj ju a povedala, že môže ísť dnu, ale keď skončíme, že sa máme vrátiť zaplatiť. Sčúbil som jej to, len aby sme už boli dnu. A tá Bol som na vrchole blaha. Stál som tam s Pavlom a okolo nás vždy boli neuveriteľné kusy. Také, aké dnes už nikde nevidíte. Tak som si ich zatiaľ vychutnával. V rade vedľa TU-4 boli naskladané ostatné bombardéry od Tupoleva.

Naproti nim stáli ďalšie obrovské lietadlá ako Mjasišev M-4, Mjasišev M-50 a vedľa nich stál Suchoj T-4 Sotka.

Prvý lietajúci prototyp. Veľmi zaujímavé lietadlo. Tu sa zatiaľ Pavel trochu aj prejavoval. Mal celkom slušné znalosti o ruskom leteckom priemysle. Nemá asi zmysel teraz opisovať všetky typy, ktoré tam sú vystavené. Chlapci, to treba vidieť. Tu niekde asi aj vo mne skrsla myšlienka navštíviť toto múzeum ešte raz v letnom období, najlepšie v čase konania MAKSu 2007. Iste prísť sem len na návštevu tohto múzea by bol asi veľký luxus, ale urobí si troj-dňový výlet do Moskvy kedy by sme mohli navštíviť MAKs, Monino, pofotiť na jednom z mnohých letísk a nakoniec aj návštevu tejto metropoly, to už je program, ktorý by stál za to. Čo poviete? Vedľa nadzvukového Suchoja stál hangár, kam som sa bohužiaľ nedostal, ale keďže mám naozaj v úmysle sa vrátiť, tak som ani veľmi neútoval. Údajne su tam naozaj krásne unikáty. Pravdepodobne sú aj v oveľa lepšom stave ako exponáty vystavené na voľnej ploche. Tie nie sú len vystavené nepriazni počasie, ale aj zubu času, ich neúdržba, ale bohužiaľ aj vandalizmu. Medzi hangármi je expozícia vrtučníkov.

Týmto jasne dominoval MI-10 na prepravu vozňov, nákladných áut.

Vzadu na vzdialenej časti výstavnej plochy stáli nákladné lietadlá Antonov.

Tam samozrejme dominoval obrovitánsky AN-22 Antey

Neďaleko nich stál aj Berjev Be-6

Za Antonovom v tráve nájdete zdevastovaný Bartini VVA-14M-1P

Sprava pred ním stál majestátny Tupolev TU-114 s ktorým letel Nikita Chruščov na návštevu do USA, kde pri prejave v OSN trieskal povestne svojou topánkou o pult. Vedeli ste, že ako zálohu mal Rusi pripravený prerobený bombardér TU-95. Celkom rád by som videl túto verziu.

V najodľahlejšom kúte múzea je dosť veľké rotovisko, je tam naozaj smutný pohľad na tieto kedysi krásne kusy.

Keď som sa vracal späť tak som nemohol obísť TU-144. Prekvapili ma niektoré detaily. Napríklad aké mal malé kolieska hlavného podvozku.

Vedľa stál Mig-29

Keď sa vraciate k východu, tak nemôžete obísť obrovský bombardér TU-95.

Z pravej strany nájdete celú plejádu Suchojov. Má asi najviac zaujal SU-7 BKL, kde písmenko L znamená ľavé.

Keď raz prejdem okolo ozruty MI-12 a po vyštyroch hodinách vychádzam z areálu. Keď som sa vrátil naspäť k pokladničke, tak tá ani neverila, že som sa vrátil. Myslela, že sme ušli. Zaplatil som jej celkom ochotne normálnu sadzbu. Keď ma trochu vyspovedala, ako sa nám žije na Slovensku a potom sme sa ušli na spiatú cestu. Obaja sme boli veľmi spokojní s návštevou. Je to naozaj nezabudnuteľný zážitok by v takomto múzeu a ešte k tomu takmer sám. Prvé dve hodiny sme tam boli úplne samí, lebo za nami zavreli aj bránu, potom však ešte prišlo zopár návštevníkov, väčšinou cudzincov. Tí sa tiež dostali dnu.

Okrem nádherných pocitov som si odnájal aj zopár negatívnych pocitov. Keď pominieme nelogiku otváracích hodín, tak to bol hlavne stav niektorých exponátov. Bol takmer žalostný. Nedokážem pochopiť, ako hlboko mohla klesnúť jedna veľmoc. Nie to, že dnes sa letecký priemysel poriadne zredukoval, ale sa nestarajú ani o to, na čo by mohli byť veľakrát aj hrdý. O exponáty sa tam starajú bývalí vojaci na penzii, entuziasti. Poznám jedného chalanca, ktorý tam chodí pomaly každé víkend upravovať vnútro 144-ky. Už zrenovali obe pasážierske kabíny a teraz pracujú na pilotnej kabíne. Je Vám smutno, keď vidíte trosky TU-124, v ktorej sa usala akési decká a podpálili ju. Nehovoriac o tom, že miestni bezdomovci, ale možno aj domovci podmontovali, čo sa dalo a odniesli do zberu. No ničo, asi nevyriešime.

Veľmi rád sa tam vrátim, či už v lete s niektorými z Vás, alebo v inom termíne. Toto múzeum dostalo momentálne veľkú konkurenciu v inom múzeu, ktoré vzniklo priamo v meste Moskva. Zatiaľ je tam veľa vojenských lietadiel a ešte to nie je veľmi zorganizované, ale jeho zakladatelia sľubujú, že v lete to bude múzeum na úrovni. Nuž uvidíme. Ak ho navštívim, tak Vás budem o tom opäť informovať.